

mærkede, have tilfølgende, at der derved var givet en ligefrem Tilladelse til at oprette Kroer eller Bærtshuushold paa Landet paa de Steder, hvor de ikke findes, eller i en vis Afstand fra de bestaaende.

Sfcherning: Den Tilføining, som den ærede Ordfører omtalte, vilde dog ikke frelse Meget, thi det vilde igjen være en af de meget ubegrændsede Bestemmelser: hvornaar gøres der Næringsvei af en Sag, og hvornaar ikke (Moutråd: Det finder man nok ud af.) Ja, jeg veed nok, at det ærede Medlem for Mari o Amtis 4de Valgkreds mener, at man ved saadanne Bestemmelser nok finder ud af at faae Noget til at betyde Noget, som dog ikke betyder Noget; men der bliver dog altid en Uklarhed, som dog ikke kan hjælpe os ud over Vanfærlighederne. Jeg kan ikke nægte, at det Simple forekommer mig at være, at lade Nødsmidlet blive staaende udenfor, det behøver ikke at være i Loven; jeg troer, at jo mindre vi drage det ind under Loven og skaffe det Berettigelse, desto mere bestaaer det ved sig selv udenfor Loven; lader os først see, om Nogen vil forhindre en Mand fra i virkelige Nødstilfælde at hjælpe en Medborger ved at herbergere ham, ved at give ham Mad, ved at give ham Drikke, ved at give ham Klæder og lade ham betale, om det ogsaa er en dyr Pris — den ærede Minister meente, at den billige Pris skulde være en Betingelse, nei det er ikke nødvendigt; Prisen være saa høj, som den være vil, saa er det Afgjørende det, at der virkelig er et Nødskrav tilstede. Jeg troer ikke, at Sagen i sig selv er meget vigtig, men jeg troer, at det godt kan være, at vi derved berøve os Nøkomster, som vi have, og endnu mere forvirke Næringsforholdet, ved at give Næringsfrihed til Noget, hvortil der er en absolut Næringsfrihed; det er en absolut Næringsfrihed, at hjælpe en Medborger, hvor han trænger til Hjælp; trænger han til et Løug, saa sælger jeg ham det, trænger han til et Brødt, saa sælger jeg ham det, trænger han til en Vogn, saa sælger jeg ham den, naar der virkelig er en Trang tilstede, som træder frem som Nødskrav, og den Vedkommende kun kan reddes ud deraf ved en pløbliffelig Hjælp.

Det, der forøvrigt har bevæget mig til at begjære Ordet, det er, hvad den høitærede Minister udtalte, da han deelte Forslagene under Nr. 31 og 32 imellem og gav et Slags Fortrin til Nr. 32, som jeg, uagtet jeg isvrigt maa stemme imod dem begge, villig skal indrømme; thi Forslaget under Nr. 31 forekommer mig i alle sine Bestemmelser saa fordærligt, som jeg vel kan tænke mig en Paragraph opstillet i denne Lov. Det kommer nemlig først tilbage til det Princip, igjennem Næringsloven at være Moralitetens Prædikant, men det er aldrig lykkedes. Medens man siger: See, hvorledes de virkelige Forhold ere, saa siger jeg ogsaa: See, hvorledes de virkelige Forhold ere. I have forbeholdt Folk Hæderlighed som Borgere, og de ere gaaede paa Wiinhuse, for at drikke sig fulde som Borgere; I have hævet dem høit i Veiret, og de ere gaaede ind i Afholdenhedssekskaber og have ikke druffet en Draabe Brændevin, men derimod druffet sig fordærvede og forgjældede i Champagnevin — men det hjælper til Intet, det er Altsammen forgjæves. Ved Siden af dette moraliske Børgermaal kommer det Næste, og det er Forsørgelsesbestræbelsen. Man skal, som det hedder, kun give denne Ret til ældre Folk. Jeg med mit daarlige Been, skulde jeg nu blive en bedre Beværtningsmand, bedre kunne beværte Folk, end da jeg kunde springe let frem og tilbage paa Gulvet, for at bringe Enhver, hvad han krævede ind? Evertimod, er der Nogen, der behøver at springe let, saa er det dem med de grønne Forklæder, som i eet Diebliff skulle betjene 10 paa een Gang og bære 30 Talerkenen paa een Arm. Gamle, i Haandværket udslidte Folk, skulde altsaa være fortrinligt stikfede dertil, og man vil gjøre det, for at de ikke skulle komme til at snapse; man vælger de ældre Folk for at de ikke skulle forfalde til Drik, men naar de maaskee have begyndt at drikke lidt i Forveien, mon det saa vil gaae tilbage derved, at de nu begynde paa at blive Bærtshuusholdere? Men nu har man paa een Gang faaet Uengsteligheid for, at disse gamle Haandværksmænd maaskee dog kunde komme Magistratens gode Tjenerskab iveien, at Forsørgelsen for Deslige paa den Maade skulde være ophørt, og at derved den Lethed afføres dem, som